

“Vsak četrtovrščeni v resničnostnem šovu je bolj prepoznaven od mene”

Na moja vprašanja je odgovoril z neverjetno hitrostjo, a ko sem ga na to opozorila in mu predlagala kariero v dirkaškem športu, me je prijazno opomnil, da mu že bočno parkiranje povzroča veliko težav. Duhoviti in nadvse zanimivi pa so bili tudi njegovi odgovori na moja vprašanja. Režiser in pisatelj Nejc Gazvoda, ki se v Mestnem gledališču ljubljanskem predstavlja z novo predstavo Tih vdih, je eden od najvidnejših predstavnikov režiserske stroke na sončni strani Alp. Ne boji se pečati s temami, ki se jim drugi izogibajo, tudi njegovo najnovejše delo pa je preplet številnih peročih tematik.

“Vsak četrtovrščeni v resničnostnem šovu je bolj prepoznaven od mene. Pa to ni jamranje, čudovito je, da je tako, ker me prepoznavnost popolnoma nič ne zanima.”

Story: Pri vaši novi predstavi ne gre spregledati motiva minljivosti, in medtem ko se mu nekateri režiserji raje izogibajo, vam pomeni prav poseben izziv. Kaj vas na tem tako privlači? Kakšne možnosti ponuja motiv sam po sebi?

Sva pa začela veselo! (smeh) To vprašanje mi je všeč, ne razumite me narobe. Zdi se mi, da vse velike umetniške stvaritve govornijo ali o smrti ali ljubezni, ki pa sta tako ali tako zelo povezani. Umetnost ponuja razmislek o vprašanjih, ki se jih sicer ne da dotakniti na noben drug način. Sam imam veliko zaupanje v znanost, sem ateist, racionalen človek, ampak nobeno dejstvo na tem svetu te ne more potolažiti, ko se dogajajo težke stvari, dejstva temu niso namenjena. Takrat potrebujemo sočloveka, umetnost. Nekateri tudi šport in alkohol. Ampak na smrti me nič ne privlači, nikakršne morbidne fascinacije nimam nad njo. Zame je življenje tisto, ki je fascinantno, in minljivost je njegov neizogibni del.

Story: V Tihem vdihu osrednjo enoto predstavlja družina, motiv, ki je zelo zasidran tudi v slovenskem tradicionalnem prostoru. Do kakšnih zaključkov ste prišli ob obravnavi tematike?

Uh, če avtorji, kot je Tolstoj, in dramatik, kot sta O'Neill in Arthur Miller, niso prišli do zaključkov, mi lahko verjamete, da jaz tudi nisem. Previdno, kot meseca maja v morje, sem potopil prst v neko zelo krhko, navadno in hkrati čudno ter čudovito družino, ki nastopa v Tihem vdihu, in jim poskušal slediti in odkriti, kaj jih boli, veseli, zakaj so žalostni. In glede na čudovite odzive publike sem kar nekajkrat zadel v neki skupni živec, ki je v slovenski umetnosti premalokrat vznemirljen.

Story: Ste izhajali tudi iz svoje družine? Vas starši zato kdaj pokarajo?

Star sem 33 let, za karanje je že prepozno, sem, kakršen sem, ampak zgledno skrbim za osebno higieno ter

prehrano in tudi gibam se presenetljivo redno, tako da so kar zadovoljni z mano.

Story: So tudi oni zaslužni za vaš uspeh? S kakšno popotnico so vas poslali v svet?

Seveda, predvsem sem vedno imel dostop do knjig, filmov, v tem, kar delam, sem imel 100-odstotno podporo. Pa nekako smo prišli do družinskega konsenza, da se moraš truditi biti dober človek, kar je sicer v 21. stoletju malo zaprašena pozicija, ampak meni ustreza.

Story: Že zelo zgodaj ste se proslavili v slovenskem filmskem prostoru. Vas je prepoznavnost dušila ali vam je bila v pomoč?

Vsak četrtovrščeni v resničnostnem šovu je bolj prepoznaven od mene. Pa to ni jamranje, čudovito je, da je tako, ker me prepoznavnost popolnoma nič ne zanima. Glavno je, da delam tisto, kar me zanima, in z ljudmi, ki me zanimajo. In neki relativen uspeh v dvajsetih mi je to pot odprl, to pa zagotovo.

Story: Kaj je glavna prednost mladosti pri delu? Vam je na začetku kdo očital pomanjkanja izkušenj?

Mladost je težko očitek, to je tako, kot bi dvometrašu očital višino. Pomanjkanje izkušenj sem si očital predvsem sam, ko sem šele po projektu ugotovil, kje sem ga biksnil. So pa napake čudovit del

ustvarjanja, ko si res mlad in se zaganjaš ter podiraš neke zidove kar sproti, z repom, ne zavedaš se, kaj točno počneš, ampak včasih uspe. Še vedno pa nabiram izkušnje in jih bom še naprej. Pri tem poklicu se ne smeš nehati učiti.

Story: Katera osebna značilnost, lastnost, je pripomogla k vašemu utiranju poti na režiserski stolček?

Predvsem rad delam to, kar delam, določenim ljudem, ki mi lahko to omogočijo, je všeč to, kar delam. V Sloveniji ne plezaš po lestvi kot v Hollywoodu, pri nas so bolj tiste male lestve, s pomočjo katerih menjaš žarnice. Režirati pa se da na mnogo različnih

“V Sloveniji ne plezaš po lestvi kot v Hollywoodu, pri nas so bolj tiste male lestve, s pomočjo katerih menjaš žarnice.”

načinov in jaz imam zagotovo raje mehkejšega, ker sem tak po naravi. Kar pa ne pomeni, da ne zahtevam tistega, kar mislim, da je za projekt najbolje.

Story: Brez ambicij zagotovo ne gre?

Ne maram te besede, ker takoj pred sabo zagledam direktorja banke. Rad imam to, kar delam. Tako zelo imam to rad, da v tem vztrajam,

včasih tudi na lastno škodo. Tako da če je to ambicioznost ...

Story: Kako se vam dopade umetniška svoboda?

Pri ustvarjanju ali življenju? Pri ustvarjanju in imam v Mestnem gledališču zelo veliko, po zaslugi direktorice in prijateljice Barbare Hieng Samobor, ki mi res zaupa, pa tudi igralcev, ki jih imam zelo rad, in skupaj ustvarjamo lepe stvari. Bi pa raje rekel, da se mi zelo dopade svoboda nasploh, od gibanja do govora.

Story: Kateri so največji izzivi, s katerimi se spopada vaša generacija režiserjev?

Tako majhen trg smo, da je včasih težko najti mesto pod soncem. Pri filmarjih je ogromno težav s financami, ampak to je zdaj že del splošne izobrazbe. Ima pa vsak režiser svoje težave in svoje ljubezni.

◆ Napisala Nika Arsovski

◆ Fotografije Marko Vavpotič, Primož Predalič

NEJČEVA PREDSTAVA
Poklon občinstvu igralcev predstave Tih vdih.

PREDSTAVA TIH VDIH

“Potopil sem prst v neko zelo krhko in čudovito družino”

Story: V Tihem vdihu osrednjo enoto pomeni družina, motiv, ki je močno zasidran tudi v slovenskem tradicionalnem prostoru. Do kakšnih zaključkov ste prišli ob obravnavi tematike?

Uh, če avtorji, kot je Tolstoj, in dramatik, kot sta O'Neill in Arthur Miller, niso prišli do zaključkov, mi lahko verjamete, da jaz tudi nisem. Previdno, kot meseca maja v morje, sem potopil prst v neko zelo krhko, navadno in hkrati čudno ter čudovito družino, ki nastopa v Tihem vdihu, in jim poskušal slediti in odkriti, kaj jih boli, veseli, zakaj so žalostni. In glede na čudovite odzive publike sem kar nekajkrat zadel v neki skupni živec, ki je v slovenski umetnosti premalokrat vznemirljen.

PONOSNA, DA GA IMAJO
Nejc Gazvoda z direktorico
MGL-a Barbaro Hieng Samobor.